

Vaktérkép

8.

Ha az itteniek megtudják, miben sántikálsz, valami nagytestű növényevő frissen nyúzott bőrébe varrnak, aztán kitesznek a napra. A cserzetlen bőr a hő hatására zsugorodni kezd, ekkorra a bűz és a bőrödet csócsáló paraziták sem zavarnak már túlzottan, mert minden erőddel lélegezni akarsz. Míg minden bordád sorra el nem törik új bőröd alatt. Imádkozol majd egy arra járó éhes nagytestű ragadozóért. A helyiek hamarosan megtudják, milyen ügyben jöttél, ha mégsem, akár itt se lennél, ittléted céltalan. Vannak korok, mikor a test elsötétül és az árnyék dolga, hogy világítson.

Árnyakból varrtak össze, nem csoda, ha csak az árnyakat veszed észre. A fény totális ragyogása a síkságon neked ugyanúgy semmi, akár a vaksötét. Hogyan is látnád a különbséget, hisz az árnyéket saját szélei teremtik meg, a végesség teszi azzá, ami, kontúrjaiban egysíkúan mesél térbeli birtokosáról.

Még vértől nedves, cserzetlen bőrt öltöget a törvény embere. A melegség sugarait öltögetik az égitestek, kék alapon csupa sárga. Karcos, repedt nyelvét öltögeti a szikla alattad – ő pirul, te szürkülsz. A fény dolga, hogy kontrasztot alkosson, a hangé, hogy teremtsen. A bőr dolga, hogy határokat szabjon; a fénnyé lett kiáltásé, hogy a bőr – akár a kárpit – meghasadjon, végül elvezessen oda, ahová a hangból lett sugarak mutatják az utat. Ahol bomlik a szövet, ahol felreped a kéreg, a mondat, a homlok. Kezdetben volt a nyelv. Testet ölt a nyelv. Nyelvet ölt az árnyék. A nyelv a vakság szerve, árnyéka félsziget. Földnyelv, sziklás tájakkal.

térkép

Egy eldugott völgyben város, térképe vaktérkép, története megíratlan. Kilépsz a felrepedt test hasadékából, célba értél, innen már a felhajtóerőre bízhatod magad, ami nemhogy ellentétes lenne gravitáció elméletével, de egyenesen következik abból, akárcsak te a levedlett bőrödből, akárcsak a függőleges város egy emelkedő hangsorból, lentről felfakadó sebesült dallamból.

20.

Kivonulnak, meghajolnak a porond
kifestett látványosságai: a test végessége,
ahogy zuhan és porrá lesz a köveken, a hegy
állhatatlansága, ahogy elporlad az időben,
aztán az idő végessége, ahogy leleplezi
önmagát, és csupasz, sercegő hang marad
egy agyonhallgatott lemezen, finom,
fehér púder egy agyongyötört arcon.
Füledben egy elcsitult tapsvihar utolsó,
megkésett csattanása, mintha öröktől
pattogna márványoszlopok között, lengő
bárd gyanánt suhogva a zsöllye felett.

 Molnár Illés (Szentés, 1981): költő.